

Okolo spiaceho červeného autíčka sem-tam prešlo nejaké auto. Autíčku sa však nič nesnívalo. Tvrdo spalo. Až klopokajúce dažďové kvapky ho prebudili. Zazívalo, nadvihlo sa na pneumatikách, aby si plechy pretiahlo, a znepokojene sa obzeralo okolo seba.

„Čože?!“ začudovane skríklo. „To je už noc? Je tu tma ako vo vreci. Poriadne som si schruplo. Cítim sa tak sviežo!“ Autíčko od radosti zaplieskalo ľavými prednými i zadnými dverami. Malo skvelú náladu, to bolo nad slnko jasné. Keď si však na čosi spomenulo, zbledlo. Jeho červená farba na chvíľu zružovela.

„Ach, ja nešťastné! Celkom som zabudlo na svoje trápenie.“ Pripomenulo si, aké je malé a že sa počas jeho bezsenného driemania nič nezmenilo.

„A to všetci vravia, že v spánku sa rastie. Klamú! Ja som nenarástlo ani o milimeter.“

Naštartovalo a pustilo sa hore kľukatou cestou.

„Jazda nočnými ulicami mi vráti dobrú náladu,“ nádejalo sa malé červené autíčko a za slabého vrčania motora zabočilo z Dolnej ulice na Hornú. Neprešlo ani tisícpäťsto metrov, keď sa mu čosi nepozdávalo.

„Čo je to?“ zastalo a chvíľu pozorne načúvalo. „Počujem podivné zvuky. Akoby ktosi stonal. No nikoho nevidím!“ Blikalo svetlami, klipkalo očami a prešlo zopár metrov dopredu.

„Pomóóóc!“ ozvalo sa už jasnejšie. Autíčko zastalo a kúsok zacúvalo.

„Kto si? Kde si?“ spýtalo sa.

„To som ja,“ slabý hlas bolo sotva počuť.

„Ja? Kto ja?“

„Volám sa Dancin,“ zakvílil hlások.

„Dancin? Lenže ja nijakého Dancina nepoznám.“

„DANCIN je moja šifrovaná skratka a znamená duch áut na cestách i necestách. Chápeš?“

„Uhm, ale ja ťa nevidím. Darmo svietim zadnými i prednými svetlami, dokonca aj odrazovými sklíčkami, ani v spätnom zrkadle som ťa nezazrelo. Aj ťa slabo počujem.“

„Som tu, zavesený na plote.“

Autíčko zamierilo diaľkovými svetlami na plot s veľkými okami, ktorý oddeľoval záhradu a starý dom od cesty. A naozaj! Na ostnatom drôte dolu hlavou visel Dancin. Svietil naňho

mesiačik. Duch bol poskrúcaný do špirály, chudulinký, ba až priesvitný.

„Už ťa vidím. Čo hľadáš na plote?“

„Áááále, letel som s vetrom opreteký a precenil som svoje sily. Trochu som sa vystatoval, že som lepší. Ako na potvoru dnes dul severák, inak by som stávkou vyhral.“

„A prečo nezlezieš dolu?“

„Bojím sa, že spadnem.“

„Môžem ti nejakú pomôcť?“ ponúklo sa autíčko.

„Ty? No toto?! Taký malý a taký smelý!“ duch áut sa od dojatia div nerozplakal. Autíčko nepochopilo, že ho ktosi chváli, a tak smutne sklopilo svetlá.

„Vari môžem za to, že som malé?“ smrklo.

„Prepáč, malé červené autíčko, asi som ťa nechtiac urazil,“ ospravedlňoval sa Dancin a nespokojne sa zahniezdil na plote. Bodaj by nie, keď ho ostne omínali. „Z tejto výšky však naozaj vyzeráš ako malý milý, trošku pokrkváný červený chrobáčik. Tlačilo si sa, kam si nemalo, tak ako ja?“

„Nie! Iní ma vytlačili. Počuj, povedal si, že som milé?“

Dancin namiesto odpovede bolestivo zastonal.

„Ja tu táram dve na tri a ty si zatiaľ na plote uväznený. Pokúsím sa ťa vyslobodiť!“ odhodlane zvolalo autíčko.

„Ak mi pomôžeš, malý červený kamarát, splním ti dve želania.“

